

EL VAIXELL
DE VAPOR

La Muntanya de les Tres Coves

Per Olov Enquist

Il·lustracions
de Stina Wirsén

5a EDICIÓ

EL VAIXELL
DE VAPOR

La Muntanya de les Tres Coves

Per Olov Enquist

Traducció de Carolina Moreno

Il·lustracions de Stina Wirsén

Primera edició: febrer de 2007
Cinquena edició: març de 2016

Edició: Núria Font i Ferré

Títol original: *De tre grottornas berg*
Publicat per Rabén & Sjögren Bokförlag, Estocolm

© 2003, Per Olov Enquist, pel text
© 2003, Stina Wirsén, per les il·lustracions
© 2007, Carolina Moreno Tena, per la traducció
© 2007, Editorial Cruïlla
Nàpols, 249 - 08013 Barcelona
editorial@cruilla.cat

ISBN: 978-84-661-4027-0
DL: B-543-2016
Imprès a la UE / *Printed in EU*

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, tret de les excepcions previstes per la llei. Dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.conlicencia.com) si necessiteu fotocopiar o escanejar cap fragment d'aquesta obra.

*A la Cecilia Enquist, en Marcus Enquist,
la Mina Gilbertsson i la Moa Gilbertsson,
per haver estat allà i haver resistit, i el meu
agraïment a l'Hospital Provincial de Karlstad, al
servei de salvament i al cos de policia d'Arvika,
per la seva magnífica intervenció
en una situació difícil.*

P. O. E.

● 1

UNA NIT TERRORÍFICA

I

AIXÍ ÉS com va anar la cosa.

Encara que després la Mina gairebé no recordava com havia començat. Deia que era molt petita i que estava espantada. A partir d'aleshores, però, mai més no va tornar a tenir por de gairebé res. No sabia ben bé com havia anat, tot i que l'avi li ho recordava de tant en tant, però ella li deia, senzillament:

–Sí, sí, però això era abans. I jo era molt petita.

Si bé *abans* volia dir només «tres setmanes enrere». Era estrany que algú pogués fer-se gran en tan sols tres setmanes. De fet, no era possible.

De totes maneres, la història va començar així.

LA MINA tenia sis anys, els cabells rossos i els ulls verds, i molts nens de l'escola deien que era

molt bufona, però ella no en feia cas. Calia aprendre a suportar-ho tot, fins i tot l'amor, li havia dit la mare, que es deia Jenny. Però una nit, tan bon punt la Mina es va adormir, un cocodril li va mossegar el cul.

Com que la Mina tot just tenia sis anys, era la primera vegada que la mossegava un cocodril. Es va despertar i va adonar-se que li feia mal el cul. D'entrada es va quedar ajaguda provant d'esbrinar si era un mal com una casa de pagès o era un mal petit, i si s'havia de posar a bramar com una boja perquè vingués la mare o el pare. Li va costar molt de decidir-se, però llavors va recordar com n'havia sigut, d'horrible, que aquell cocodril

verd l'ataqués i li clavés una queixalada al cul. I en aquell moment, va decidir que tot plegat havia sigut horrorós i es va posar a plorar.

Aleshores el pare, que es deia Anders, va entrar a l'habitació. Semblava que li haguessin tirat un plat d'espaguetis pel damunt, i va dir, una mica empipat:

–Què paaaassa ara? Tinc molta son.

La Mina va continuar sanglotant, com si estigués a punt de morir-se, o com si tingués una malaltia espantosa que el pare hagués de curar-li de seguida portant-li un gelat o una salsitxa amb quetxup, per exemple. Al cap d'una bona estona de plorera se'n va cansar, va parar gairebé en sec i va continuar només somicant, tota desconsolada. Si fa no fa, com si l'haguessin abandonat ben sola al bosc. I al final, va fer un sospir llarguíssim perquè el pare, assegut al llit al seu costat, se la mirava com un badoc, però no feia cara d'estar gens espantat.

Segons la Mina, no hi havia res millor que quan el pare o la mare estaven tan espantats que quasi es desmaiaven, i després baixaven a buscar un gelat de la nevera. Una vegada, quan tenia quatre anys, s'havia posat a bramar perquè havia caigut i s'havia trencat la cama, o això és el que li

semblava a ella; de fet gairebé n'estava segura del tot. Al final, la mare havia anat a buscar el telèfon dient que trucaria immediatament a una ambulància. La Mina s'havia posat tan contenta que havia deixat de plorar de cop i havia demanat de seure al davant, al costat del que conduïa l'ambulància. Però llavors la mare havia deixat el telèfon i havia tornat traient foc pels queixals, renegant i dient que ja ho sabia, ella, que no era veritat i que sort que no havia trucat. Però la Mina també s'havia enfadat i havia dit que si la mare deia paraulotes li hauria de rentar la llengua amb sabó, per dalt i per baix, o sigui a la part de sota de la llengua també, i potser fins i tot a la gola.

I la mare li havia preguntat: com va la cama trencada?

La Mina no recordava quina cama s'havia trencat i havia assenyalat la cama equivocada. Llavors la mare, la Jenny, s'havia posat a riure i havia anat a buscar un gelat.

Si volies un gelat, havies de tenir inventiva.

El cas és que un cocodril havia atacat la Mina durant la nit. Ella recordava clarament que era a la platja d'un riu esgarriós, el Congo, on els caníbals es banyaven, prenien el sol i dormien a la platja, després d'haver quedat ben tips de menjar-se els uns als altres. Es queixalaven les cames mútuament i ningú no feia fàstics a menjar-se entre ells ni els era estrany, això. Però només es menjaven les cames. Tots eren bona gent. Ningú no cridava ni deia paraulotes ni es rentaven la llengua amb sabó. La persona de qui més s'afartaven era un home gras, molt bon home, que s'untava les cames amb quetxup quan els fills petits dels caníbals se li acostaven amb ganes de cama.

Se les crusprien només amb quetxup, sense pa ni mostassa. I ella, recordava la Mina, havia baixat al riu Congo a banyar-se perquè no li venia de gust menjar cama amb quetxup. I en aquell moment, se li havia acostat el cocodril.

Era petit i verd. La Mina l'havia reconegut perquè el pare tenia un jersei amb una marca que representava precisament un cocodril com aquell. La Mina, doncs, havia reconegut el cocodril pel jersei del pare, però aquest era més gran, o sigui no era una còpia, sinó que era de debò, i es movia. La Mina li havia dit en un to bastant sever:

–T'has escapat del jersei del pare! Et sembla que són maneres? Torna-te'n al teu lloc, o el pare s'empiparà molt!

Però el cocodril havia continuat nedant tot esbojarrat i mirant la Mina amb cara de pocs amics. Li havia dit que no entenia res del que li deia, que ell era un cocodril perillós que nedava pel riu Congo i s'ha acabat, i que anés amb compte.

–Tu sí que has d'anar amb compte! –li havia dit la Mina–. I torna al jersei del pare ara mateix!

–Que et bombin! –li havia dit el cocodril, bastant empipat. I llavors va fer un salt i li va mossegar el cul.

Així era com havien anat les coses. La Mina s'havia despertat just en aquell instant a causa del mal que li feia el lloc on el cocodril l'havia mossegat. I després de rumiar-s'ho una estona, havia decidit que es posaria a bramar com un animal ferit. «He de donar el senyal d'alarma!»,

havia pensat, «no serveix de res quedar-se al llit i patir en silenci.»

I s'havia posat a cridar. Llavors havia vingut el pare, amb la cara tota arrugada, com si no hagués dormit bé.

–M'ha mossegat un cocodril –va dir la Mina.

–On? –va preguntar el pare.

–Al cul! –va dir la Mina entre sanglots i assenyalant-se el cul amb el dit.

Mare meva! Era ben veritat. Hi havia una marca enorme, grossa com una moneda de cinquanta cèntims!

–És una picada de mosquit –va dir el pare intentant treure's les arrugues de la cara–. És una picada de mosquit. No cal que t'espantis. Au, vinga, a dormir ara, princesa.

–Era un cocodril! –va xisclar la Mina més fort que mai–. Jo l'he vist, era verd, un mosquit no és verd i gros com un cocodril!!!

–Ara dorm, sisplau, mira d’entendre-ho, he de dormir, és diumenge, t’ho demano sisplau –va dir el pare i es va alçar amb la intenció de tancar la porta.

–M’ha mossegat!

–Ho has somiat –va dir el pare–, ara dorm, no ha estat res.

–Jo sé quan somio! –va cridar la Mina–. I això no ho he somiat!

–Són imaginacions teves –va dir el pare–.

Ja n’hi ha prou; si no pares, acabaràs com l’avi.

–Jo vull ser com l’avi –va dir la Mina, enrabiada–. Ell m’hauria defensat del cocodril.

–*Sins* dubte –va dir el pare, que es deia Anders i era de Dinamarca i allà diuen «sins dubte»–. Encara despertaràs la Moa! –i se’n va anar a la seva habitació, es va deixar caure al llit i segur que es va adormir a l’acte.

La Moa es va aixecar del llit i se la mirava amb uns ulls com unes taronges.

–COCODRIL! –va dir la Moa completament desvetllada–. La Moa també vol un cocodril que mossega!

Era realment empipadora.

–Que et bombin! –va dir la Mina–. Sempre ho vols tenir tot, tu.

La Mina sabia que no havia estat un somni. El pare sempre tenia son. La mare dormia. La Moa segur que volia jugar, ara, però la Mina no en tenia gens de ganes.

Eren moments de crisi. Ningú no se la prenia seriosament. I va pensar que bonic que seria tenir un Protector que la salvés quan es trobava en Perill. S'havia de tenir un Benefactor, com deia sovint l'avi. Algú que sempre et donava un cop de mà quan, per exemple, els grans deien «mira d'entendre-ho» perquè tenien son. O perquè volien mirar el golf per la tele.

I també va pensar que els bons consells són cars, com solia dir la iaia Vega. I la Mina no tenia diners.

Així, doncs, hauria de consultar-ho a l'avi. No hi havia cap altra opció. Ell era l'únic que entendria l'extrema gravetat de la situació.

En realitat, així va ser com va començar tot.

Primer la terrorífica nit del cocodril. Després tota la resta de coses que van passar, i finalment l'expedició perillosíssima, quasi mortal, a la Muntanya de les Tres Coves, i el que va passar amb la llobatona.